

Na ustawodawcy ciąży obowiązek wprowadzenia regulacji zapewniających osobom niepełnosprawnym przynajmniej minimalny, a zarazem efektywny poziom pomocy władz publicznych w zdobywaniu uprawnień do kierowania pojazdami – stwierdził Trybunał Konstytucyjny.

8 czerwca 2016 r. o godz. 15:00 Trybunał Konstytucyjny publicznie ogłosił wyrok wydany na posiedzeniu niejawnym dotyczący wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie egzaminu na prawo jazdy (obowiązek dostarczenia przez osobę niepełnosprawną pojazdu przystosowanego do rodzaju schorzenia na potrzeby przeprowadzenia praktycznej części egzaminu).

W wyroku z 8 czerwca 2016 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 53 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 54 ust. 5 pkt 1 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami w zakresie, w jakim nie przewiduje udzielenia przez władze publiczne efektywnej pomocy osobie niepełnosprawnej wymagającej przystosowania pojazdu do rodzaju schorzenia w zapewnieniu pojazdu na potrzeby praktycznej części egzaminu państwowego na prawo jazdy kategorii B:

1. jest zgodny z art. 32 ust. 1 konstytucji oraz nie jest niezgodny z zasadą sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 konstytucji;
2. jest niezgodny z art. 69 konstytucji oraz art. 20 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych,

sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż nie różnicuje ona osób przystępujących do egzaminu praktycznego na prawo jazdy w sposób zarzuczalny z punktu widzenia zasady równości (art. 32 ust. 1 konstytucji).

Wprawdzie ustawa o kierujących pojazdami stawia jednakowe wymogi wszystkim osobom ubiegającym się o uprawnienie prawa jazdy danej kategorii, ale stopień sprawności (i odpowiednio: rodzaj oraz stopień niepełnosprawności) skutkuje – naturalnym – zróżnicowaniem zdających egzamin praktyczny, także w zakresie możliwości korzystania przez nich ze skonstruowanych i wyposażanych w określony sposób pojazdów egzaminacyjnych. Wskazana różnica sprawia więc, że przystępując do tego egzaminu, osoby sprawne i niepełnosprawne – realizujące przysługujące im równe prawo ubiegania się o uprawnienie do kierowania pojazdami – siłą rzeczy znajdują się w istotnie odmiennej sytuacji faktycznej. Kształtując obowiązki wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego w zakresie przeprowadzania egzaminu praktycznego, ustawodawca tę naturalną różnicę w sytuacji faktycznej egzaminowanych uwzględnił. Niezależnie od powyższego TK przyjął, że z art. 69 konstytucji wynika obowiązek pomocy osobom niepełnosprawnym w zakresie poruszania się i przemieszczania. Jakkolwiek przy tym działalność władz publicznych w sferach objętych wskazanym przepisem konstytucji ma mieć charakter pomocniczy, to zważywszy na znaczenie, jakie we współczesnym świecie przywiązuje się do umiejętności kierowania pojazdami samochodowymi i posiadania w tej mierze stosownych uprawnień, a zwłaszcza mając na względzie korzyści – w sferze aktywności zawodowej oraz komunikacji społecznej – jakie z tego tytułu

Egzamin dla niepełnosprawnych w WORD tylko pozorny

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: sobota, 18, czerwiec 2016 00:00

Marcin Maksymiuk

Odsłony: 798

odnoszą (lub odnosić mogą) osoby niepełnosprawne, Trybunał uznał, że na ustawodawcy ciąży obowiązek wprowadzenia regulacji zapewniających tym osobom przynajmniej minimalny, a zarazem efektywny poziom pomocy władz publicznych w zdobywaniu uprawnień do kierowania pojazdami.

Dokonawszy całościowej oceny wsparcia osób niepełnosprawnych przewidzianego w ustawie o kierujących pojazdami (z uwzględnieniem rozwiązań wynikających z ustawy o rehabilitacji), Trybunał doszedł do wniosku, że jest ono tak dalece niewystarczające, że w praktyce pozorne.